

Statsministerens hilsningstale på jubileumslandsmøtet til
Norsk Treindustriarbeiderforbund, Lillehammer 12. mai 1979.

Det er en glede for meg å kunne bringe Regjeringens hilsen til dette jubileumslandsmøtet. Regjeringens arbeid er som kjent basert på det tradisjonelt nære samarbeid i arbeiderbevegelsen mellom ^{den} politiske og faglige bevegelse. Det nære slektskap og samarbeid med fagbevegelsen har alltid vært en av de viktigste kilder for styrke og realistisk politisk orientering for Arbeiderpartiet og de regjeringer som er gått ut av Arbeiderpartiet.

Dette er ikke noen ny tese å presentere i dette forbund.

- 2 -

Vi har vært vant til å oppfatte Treindustriarbeiderforbundet som et av de mest stabile og viktigste fagforbund i denne sammenheng.

Et jubileumslandsmøte som dette er neppe det rette sted for å legge fram alle alvorlige og vanskelige problemer som vi sloss med for tiden. Men jeg vil likevel gjerne trekke fram et par sider av vår økonomiske situasjon og vår økonomiske politikk, som har tilknytning til de oppgaver og utfordringer som dette forbundet for tiden står overfor.

For å sikre handlingsfriheten i vår økonomiske politikk, har det vært nødvendig å føre en nokså hard stabiliseringspolitikk i nærmere to år. Dette har vært nødvendig for å bringe pris- og kostnadsutviklingen i Norge under bedre

kontroll. Det har vært nødvendig å bringe de rekordstore underskudd i utenriksøkonomien nedover.

La meg her skyte inn at det som vi i statistikken oppfatter som økende underskudd i utenriksøkonomien, det kan for yrkesutøverne i en konkurranseutsatt næring være spørsmål om å bli kastet ut i ledighet. En del av det økende underskudd finner vi innen de industrigrener som dette forbund arbeider innenfor. Utenlandske produsenter har lyktes å gjøre innhogg i våre egne markeder. Dertil har veksten i den innenlandske kjøpekraften bremset opp.

Selv om norsk møbelindustri har gjort betydelige framskritt på de internasjonale markeder, har vi likevel tapt noen av våre posisjoner både hjemme og ute (til utlendinger).

Gjennom den stabiliseringspolitikken vi har ført de siste par år, skal vi vinne tilbake de tapte posisjoner. Ved å få en gunstigere kostnadsutvikling i Norge vil vi trygge arbeid og inntekt i mange utsatte norske industrigrener, herunder også virksomhet i møbel og trevareindustrien.

Vi ser nå gode resultater av stabiliseringspolitikken. Vi har godt håp om å halvere prisveksten fra i fjor til i år. Underskuddene i balansen med utlandet er blitt mer enn halvert. En del norske eksportnæringer er igjen på offensiven og har økt sine salg betydelig.

En del av de gode resultatene skyldes den meget sterke, og jeg vil si imponerende oppslutning som fagbevegelsen

har gitt til lønnsstoppen, som vi har hatt fra i fjor høst, og som skal gå ut året. Lønns- og inntektsstoppen har vært et viktig ledd i stabiliseringspolitikken, og det er først og fremst takket være fagvebegelsens kloke holdning til denne at vi er kommet så godt i veg med vår stabiliseringspolitikk.

Norge må fortsatt basere seg på et åpent internasjonalt varebytte. Alt i alt er dette av grunnleggende betydning for å sikre vår høye økonomiske og sosiale standard. Men det har likevel vært nødvendig i disse vanskelige årene å gi en spesiell støtte til særlig utsatte industrigrener. Møbelindustrien er én av disse.

Men også for den offentlige støtte til møbelindustrien er det et mål å legge større vekt på støtte og finansiell

medvirkning til nødvendig rasjonalisering og omstilling i industrien, i steden for en bedriftsstøtte. Det er i industrien vi skaper det økonomiske overskudd som landet trenger for å kunne holde det høye nivå i offentlige tjenesteytinger blant annet innen undervisning og helsevesen. For å kunne skaffe dette økonomiske overskudd må vi ha en industri som står på egne bein, og i det lange løp ikke er avhengig av støtte til driften gjennom offentlige budsjetter.

Jeg er kjent med at Treindustriarbeiderforbundet selv har tatt initiativ for å studere forholdene i svensk møbelindustri for nærmere å vurdere bakgrunnen til at den

har kunnet gjøre innhogg i norske markeder. Jeg synes dette er et meget fornuftig og et gledelig initiativ som forbundet her har vist. Jeg synes også det er tankevekkende når det i konklusjonene fra forbundets rapport pekes på at de områder hvor den utenlandske industri har vist seg mer effektiv enn den norske, er det opp til oss selv ved en bedre organisasjon, ledelse, samarbeid innen næringen, markedsføring m.v. å gjøre det like godt. Arbeidsinnsats og økonomiske vilkår synes å være noenlunde sammenliknbare i de to land.

Etter at den stabiliseringspolitikken vi har ført, har gitt såpass oppløftende resultater, begynner vi nå etter hvert å kunne forberede en mer offensiv orientert

økonomisk politikk. Det vil i første omgang ikke være mulig å åpen opp for store økinger i de private inntekter og det private forbruk. Det vil i første omgang være tale om tiltak for å gjøre industriproduksjonen og industrisysselettingen tryggere og med et sterkere økonomisk grunnlag enn den har hatt i mange grener i de siste par årene. Det er på denne måte vi først og fremst må arbeide for det viktigste politiske målet, den fulle sysselsetting.